

Arrest

nr. 197 555 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 5 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige zesde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees jegens (het gezin van) zijn oom en de Bengaalse autoriteiten.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 126 723 van 3 juli 2014 en nr. 148 281 van 22 juni 2015 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In het kader van verzoekers derde, vierde en vijfde asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal telkens beslissingen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker diende tegen die beslissingen telkens beroep in, welke respectievelijk werden verworpen bij 's Raad arresten nr. 162 874 van 26 februari 2016, nr. 173 657 van 29 augustus 2016 en nr. 184 912 van 30 maart 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidige zesde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Hij verklaart o.a. dat hij aan zijn oma vertelde dat hij wilde terugkeren naar Bangladesh, doch dat zij hem zei dat dit niet kan aangezien de politie nog op zoek is naar hem en naar een oom langs moederszijde die hem zou geholpen hebben om te vluchten. Verzoeker legt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen (nieuwe) documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 126 723 van 3 juli 2014 en nr. 148 281 van 22 juni 2015 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door

hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker, wiens huidig betoog in zijn verzoekschrift omtrent (de bewijswaarde van) de door hem neergelegde documenten niet dienstig of nuttig is nu hij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen stukken neerlegt, is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 oktober 2017, voert verzoekende partij aan dat zij het er zeer moeilijk mee heeft dat het nieuwe element dat zij heeft aangehaald, met name dat zij op aanraden van haar grootmoeder niet teruggekeerd is naar

Bangladesh omdat de politie nog altijd op zoek is naar haar, niet wordt onderzocht, ook niet in de beschikking en afgedaan wordt onder punt 4 louter en alleen door te verwijzen naar vorige arresten en het feit dat haar verklaringen toen als ongeloofwaardig werden afgedaan. Verzoekende partij stelt onder verwijzing naar haar vraag tot horen dat een nieuw element iets anders kan zijn dan een geschreven stuk of document, met name een getuigenverklaring, zoals *in casu*. Verzoekende partij verwijst naar het arrest 175 929 van 6 oktober 2016 waarbij een beslissing van de commissaris-generaal werd vernietigd omdat hij de nieuwe stukken niet had onderzocht wat een schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht en in wezen ook een schending van de samenwerkingsplicht die rust op de commissaris-generaal. Verzoekende partij wijst erop dat zij een nieuw element heeft aangevoerd en de commissaris-generaal niet heeft voldaan aan de samenwerkingsplicht, hij dit nieuw element had moeten onderzoeken en de vraag kan gesteld worden wat hij daar concreet mee gedaan heeft. Verzoekende partij weet ook niet hoe dit nieuw element zou moeten onderzocht worden, maar suggereert dat dit misschien via een onderzoek door de ambassade zou kunnen. Tot slot wijst de verzoekende partij op een beroep bij het EHRM tegen een arrest van de Raad, met name 180 892.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

In *casu* betreft het een zesde asielaanvraag. In de beschikking wordt het volgende gesteld: *“Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).”*

Naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag, waar bij de beoordeling werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar relaas, wordt in 's Raads arrest 126 723 van 3 juli 2014 onder andere het volgende gesteld: *“Betreffende verzoekende partij haar algemeen betoog dat zij bepaalde elementen niet wist en dit te wijten is aan haar minderjarigheid, wijst de Raad erop dat ook van een jeugdig persoon mag worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt coherente en duidelijke informatie te verschaffen, vermits kan verwacht worden dat deze feiten en gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verzoekende partij is hier echter in gebreke gebleven. Zo kende zij geen enkel detail*

over de grond of over het grondconflict, nochtans essentiële elementen die de kern van haar relaas raken en uitmaken.

De door verzoekende partij ter zitting neergelegde originele documenten, waarvan ze eerder kopieën als bijlage aan haar verzoek tot horen d.d. 20 mei 2014 voegde, vermogen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas te herstellen.

Verzoekende partij legt immers vooreerst nog steeds geen begin van bewijs ter staving van haar verklaarde identiteit neer, niettegenstaande zij blijkens haar verklaringen in Bangladesh over documenten zoals een geboorteakte beschikt, zij nog contact heeft met haar grootmoeder en deze haar wel (de) andere documenten zou hebben opgestuurd, welke ze thans voorlegt. Het bewijs van identiteit is nochtans een essentieel element in iedere procedure en verzoekende partij moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas (cf. RvS 25 september 2006, nr. 162.658). In weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, laat verzoekende partij na haar identiteit te staven. Haar identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door haar neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op haar persoon.

De brief van verzoekende partij haar grootmoeder is niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

De overlijdensaktes van beweerdelijk verzoekende partij haar moeder en vader - verzoekende partij haar naam wordt hier nergens in vermeld- bevatten geen enkele informatie omtrent de oorzaak van hun overlijden en vormen dan ook geenszins een begin van bewijs van de door verzoekende partij aangehaalde problemen.

Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing.(...)"

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze laat gelden, wordt er *in casu* door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar het door haar in het kader van haar huidige zesde asielaanvraag aangebrachte nieuwe element. Zo stelde verzoekende partij het volgende bij haar zesde asielaanvraag: "(...) *Mijn probleem is nog steeds hetzelfde en door mij heeft mijn oom veel problemen. Ik heb weer een negatieve beslissing gekregen en ik vertelde aan mijn oma hierover en dat ik terug wilde naar Bangladesh, maar ze zei me dat ik niet terug kon. De politie is op zoek naar mij en de oom langs moeders zijde die me geholpen heeft om de vluchten. De reden dat de politie me zoekt is nog steeds hetzelfde. Er zijn arrestatiebevelen uitgevaardigd. **Waarom kon u deze elementen niet eerder aanbrenge**n? Ik heb dit reeds eerder verteld. Er is nu een nieuwe klacht tegen mijn uitgebracht. (...)" (verklaring meervoudige asielaanvraag, adm. doss., stuk 6, vraag 15).*

Er wordt *in casu* evenwel op goede grond vastgesteld dat dit louter een herhaling betreft van en in het verlengde ligt van de asielmotieven die zij eerder in het kader van haar voorgaande asielaanvragen uiteenzette, met name haar verklaarde problemen met en een vrees jegens haar oom langs vaderszijde (en diens familie) alsook de Bengaalse autoriteiten. Aan die problemen kan echter, zo werd in het kader van verzoekende partij haar eerste en tweede asielaanvraag bij respectievelijk 's Raads arresten nr. 126 723 van 3 juli 2014 en nr. 148 281 van 22 juni 2015 vastgesteld, geen geloof worden gehecht. Verzoekende partij brengt in het kader van onderhavige zesde asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormelde arresten te tornen, en komt in wezen niet verder dan blote beweringen.

Er kan bovendien niet worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van elementen die reeds eerder door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad (als ongeloofwaardig) werden beoordeeld en onvoldoende werden bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Gelet op de bewijslast die in beginsel op de asielzoeker rust en de vaststelling ter zake dat de door de verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte bijkomende elementen/verklaringen volledig in het verlengde liggen van een relaas en vrees welke eerder al meermaals ongeloofwaardig werden bevonden, heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat verzoekende partij haar zesde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Wat de suggestie van verzoekende partij betreft dat verwerende partij misschien via de ambassade een en ander zou kunnen onderzoeken benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofdte van de commissaris-generaal sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde verslag/mededeling van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 13 september 2017 heeft geen betrekking op verzoekende partij (haar individuele situatie en asielaanvraag), en werpt geen ander licht op voormelde concrete vaststellingen. Met betrekking tot de verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop gewezen dat deze individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht op zijn eigen merites, zoals *in casu* geschiedt.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 17 oktober 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS